

Čís. 25 dis.

Upozornění a varovné napomenutí se strany nadřízených dohlédacích stolic nevylučuje, by proti soudci nebylo kromě toho ještě zakročeno disciplinárně (§ 42 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák.).

(Rozh. ze dne 12. března 1927, Ds II 3/26.)

Nejvyšší soud jako odvolací kárný soud ve věcech soudců zamítl po ústním neveřejném jednání odvolání obviněného z kárného nálezu mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně ze dne 10. února 1926, jímž byl obviněný uznán vinným služebními nepřistojnostmi v nálezu tom pod a)—c) uvedenými, mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o právní posouzení věci a pokud obviněný uvádí ohledně odsouzení pro výroky a chování v nálezu v odst. a), b) uvedené, že tato jeho provinění byla již předmětem předcházejícího úředního jednání se strany nadřízených dohlédacích stolic, že těmito stolicemi byla vyřízena a že byl za provinění ta trestán tím, že z příkazu presidia krajského soudu v Olomouci byl upozorněn na § 82 jedn. ř. a varovně mu bylo připomenuto, by se při úředním jednání zdržel všech poznámek a narážek, které s věcí nesouvisejí a jsou s to ohroziti vážnost soudního jednání a dotknouti se osob na úředním jednání účastněných, a pokud odvolatel vzhledem k tomu zastává stanovisko, že, byv již takto potrestán, nemůže býti ještě kárně stihán, nejsou tyto vývody a uplatňované v nich nesprávné právní posouzení věci opodstatněno. Netřeba se ani zabývati tím, zda provinění uvedená v odst. a), b) kárného nálezu byla skutečně předmětem úředního řízení dohlédacích stolic a zda se upozornění a varování, jehož se obviněnému od presidia krajského soudu v Olomouci dostalo, stalo i vzhledem na provinění uvedená v odst. a), b) kárného nálezu. K vyvrácení názoru odvolatelova, že dotyčné upozornění a varování, kterého se mu dostalo, nepřipouští, by byl pro poklesky v odst. a), b) kárného nálezu uvedené ještě disciplinárně stihán a potrestán, stačí poukázati na to, že ono upozornění a varovné napomenutí se strany nadřízených dohlédacích stolic bylo obviněnému dáno ve výkonu dohlédacího práva těchto stolic a že po rozumu § 42 kárného zákona pro soudcovské úředníky ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. dotyčné upozornění a napomenutí nikterak nevylučuje, by proti soudcovskému úředníku nebylo kromě toho, shledán-li v jeho poklesku kárný čin, ještě zakročeno disciplinárně. Ona výtku proti výroku kárného nálezu v dobu a), b) tudíž padá. Ježto v tom, že výroky a chování obviněného v kárném nálezu v odst. a), b) uvedené jsou kárným poklesem a nepřistojností, nemůže býti pochybnosti, což i v kárném nálezu jest případně odůvodněno a dovolatel se ostatně ani vyvrátiti nepokusil, bylo odvolání ohledně viny v oněch bodech zamítnouti.